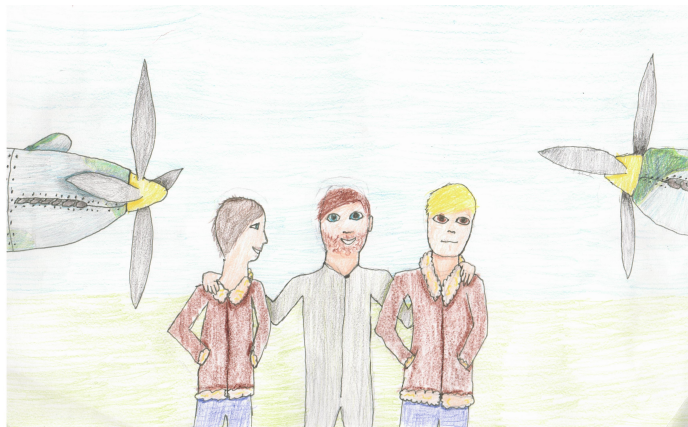

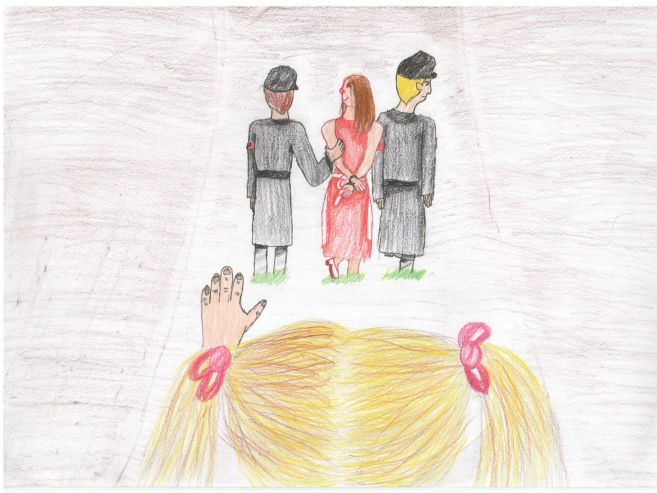
Věra Čechová - životopis

Věra Čechová rozená Fleischerová se narodila 18. června 1934 v Prostějově. Roku 1938 se narodila její sestra Libuše. Otec byl pilotem z povolání a roku 1939 odešel do války. Cesta všech pilotů byla namáhavá, protože všichni šli pěšky přes Polsko až k Moskvě. A tam pak strávil jeden rok ve sběrném táboře. Po roce si je vyžádal osobně Československý prezident Edvard Beneš. Otec odletěl do Anglie, kde po zotavení nastoupil k Royal Air Force (RAF).

Otec byl za války pilotem u Royal Air Force

Po otcově emigraci se rodina Věra s matkou a sestrou odstěhovaly z Prahy do Prostějova k babičce. Večery trávila nešťastná rodina u rádia a poslouchala zakázaný rozhlas. Matka musela, jako žena pilota, častokrát na výslechy do Olomouce, kde dokonce jednou strávila celé 3 týdny. Veškeré zamlčování a výmluvy však nepomohly a jednoho dne si pro matku paní Čechové přišlo gestapo. Paní Čechová si ještě dodnes nemůže vymazat z paměti vzpomínku na

matku odvádí gestapo

naleštěné holinky, které jí připomínaly tento hrozný den. Jejich matka byla podobně jako mnohé další ženy a sestry emigrantů odvezena do internačního tábora ve Svatobořicích. Paní Čechové bylo jen sedm let a byla najednou bez obou rodičů, vychovávaná jen babičkou a tetami. Ne však na dlouho. O Vánocích 1944 se na prahu jejich dveří objevila pohublá matka a zanedlouho po skončení druhé světové války i její otec.

Štěstí jim přálo více, než si dokázala paní Věra představit. Otec získal práci v Praze jako pilot u Československých aerolinií, proto se tedy odstěhovala rodina zpět do Prahy. Věra zde začala chodit do školy, ale musela pomáhat i doma matce, která byla v tehdejší době považována za invalidu, jelikož měla jen jednu ledvinu. Rok 1948 byl pro rodiče paní Čechové velký šok. Moci se ujali komunisté a její tatínek byl vyhozen z práce a za nedlouho poté uvězněn na Kladně. Rodina však opět měla velké štěstí a po několika letech byl otec propuštěn.

šťastný návrat matky ze Svatobořic

Když paní Věra dokončila studium, chtěla jít studovat na gymnázium, ale režim jí to nedovolil. Věnovala se tedy studiu cizích jazyků. PO škole začala pracovat v bývalých závodech Kolben a Daněk tehdy pojmenovaných Stalingrad. Nastoupila na pozici, kde díky své znalosti jazyků pomáhala překládat knihy z angličtiny do ruštiny. Často teď vzpomíná na dobu, kdy tajně na psacím stroji v kanceláři, která původně patřila přímo panu Kolbenovi, přepisovala zakázané texty Jaroslava Seiferta a jak byla strašně nervózní z toho, aby ji při tom nikdo nenachytil. Během práce v závodech poznala i svého budoucího manžela se kterým má dvě děti. Nepracovala až do věku šesti let jejich dětí. Během doby, kdy nepracovala a byla dnes bychom řekli na mateřské dovolené, probíhaly všude prověrky, které paní Čechová neměla a proto, když se chtěla vrátit do práce nemohla. Začala tedy pracovat v lázeňství, kde pomáhala organizovat lázeňské pobyty nejen u nás ale i pro prověřené osoby v zahraničí. Jak život ubíhal, udělala si paní Čechová průvodcovský kurz a jezdila třeba do Řecka nebo Turecka jako delegátka s lázeňskými hosty. Stalo, že se někdo ze zahraničního pobytu nevrátil a emigroval, nebo že se o emigraci pokusil. Tehdy paní Čechová musela stejně jako její kolegyně na výslech, kde strávila mnoho hodin vysvětlováním. Práce ji však kromě starostí přinesla i jedno pozitivum. Díky panu Jakubíkovi, se kterým se znala a měla s ním dobré vztahy, se mohla podívat do Francie a za to mu byla velmi vděčná.

V roce 1968 vtrhly do Československa vojska Varšavské smlouvy. Paní Čechová z toho neměla příliš dobrý pocit, vnímala to jako rok 1948. Její manžel byl podnikový právník a musel se proto setkávat s různými lidmi. Měla s ním takovou malou domácí válku. Pokud pozdravil nějakého komunistu, bylo doma zle a byl bez večere, jak dnes s úsměvem vzpomíná. Doba to nebyla jednoduchá kvůli velkému domu, který rodina vlastnila, bylo rozhodnuto, že mají „nadměrečné metry“ a do domu jim byla nastěhována ukrajinská rodina udavačů.

Paní Čechová si dobře pamatuje, jak bylo potřeba si ve vlastním domě dávat pozor na pusu.

Paní Čechová byla a stále je velikou obdivovatelkou Václava Havla. Jednoho dne se nastěhoval Václav Havel se svou ženou Olgou do stejné ulice ve které bydlela paní Čechová s rodinou. Věra proto chodila na procházky se psem nebo dětmi v naději, že tak zahlédne obdivovaného Václava Havla. Časem se s ním několikrát viděla na oficiálních schůzkách, ale nebylo to ono. Viděla ho na Hradě a tak se mu chtěla nabídnout, že mu bude žehlit košile. Snila o tom, že budou žít v domečku v Lánech vařit mu kávu, nebo mu tam mýt nádobí. Její sen se sice nevyplnil, ale dostala od něho vlastnoručně podepsanou fotografii.

Věra Čechová toho zažila mnoho. Válku, gestapo, revoluci... Není pochyb, že to neměla v životě příliš snadné. Měli bychom brát paní Čechovou i další pamětníky, kteří přečkali válku a další režim jako posly, kteří nám, lidem z toho to století ale i dalším generacím dokazují, že lze přežít i ty nejtemnější doby. Ti všichni si zaslouží mnohem více než jednu medaili za statečnost a odvahu v nelehkých časech, které prožili.